

“Soc filla de la precarietat”, diu Paula Grande per explicar el títol del seu tercer disc, ‘D.O.’s (Denominación de orígenes)’, en què reconverteix la vergonya en orgull

Consciència de classe

Xavier Castellón
GIRONA

“Un dia estava veient la pel·lícula *Barrio* i em va fer pensar que jo tampoc no havia anat mai de vacances amb la família”, explica Paula Grande, probablement una de les millors veus del país, segur que una de les més conscienciades. Després de dos discos en solitari, *Viatge interestel·lar* (2016) i *Sóc* (2018) i del seu disc en comú amb Anna Ferrer dins del projecte Càntut, *Vega* (2020), Paula Grande torna amb *D.O.’s (Denominación de orígenes)*, publicat per U98 Music. És fàcil pensar que es refereix a orígens geogràfics, però no: “Té a veure sobretot amb la classe social, la família en què vaig néixer i les meves circumstàncies vitals. Soc filla de la precarietat, sempre patint pels diners, amb moltes dificultats i tota la vergonya que això comporta. Però ara he volgut girar la truita i convertir-ho en orgull de classe”, explica la cantant,

presentada així en el dossier de les tertúlies concert que proposa per mostrar aquest disc i debatre amb altres dones sobre els seus respectius orígens: “Paula Grande és filla d’una xarnega i un xarnego, la primera catalana de la seva família. Néta d’un avi i una àvia que van migrar d’Extremadura a l’Escala, a la Costa Brava, a finals dels anys 50, i que encara són vistos com a forasters [...] I també néta d’una àvia que va ser mare soltera a principis dels anys 50, i que va migrar a Veneçuela sola amb un fill petit, el seu pare.”

Buscant els seus orígens, Paula va trobar el *cuatro* veneçolà que el seu pare havia tocat de jove i el va restaurar per conver-

Avui presentarà el disc a l’Ateneu de Celrà i també actuarà a Lleida, l’Hospitalet i, a l’agost, a l’Alguer

tir-lo en un dels instruments clau d’aquest disc, tocat tant per ella com per Vic Moliner (també baix i sintetitzador) i Pau Brugada (cors i programacions), que han compartit la producció, a l’Olivera Estudi de Banyoles. “És un disc construït entre els tres, com també ho vam fer als singles *Un abisme* (2019) i *Nada* (2020). Volia treballar amb gent propera i un equip reduït.”

“En tots els meus discos hi ha un cert compromís, però en aquest més, perquè va ser fruit d’una reflexió prèvia”, explica la cantant, que cita autores i activistes com ara Remedios Zafra, Brigitte Vasallo i Maria Bouabdellah com a inspiradores: “La gent amb menys recursos no sempre podem dissimular que estem enfadats, però tampoc no hem de dissimular l’orgull. M’ha costat adonar-me que tot això m’ha fet com soc.” El més curiós és que Paula canta sobre aquests temes amb sonoritats que no s’identifiquen amb missatges

Paula Grande ■ AIDA LESAN

agressius. “No sé per què no faig una música més dura, com la de Tribade, potser perquè he volgut dissimular el meu origen de classe. Sempre m’he relacionat amb companyes que han pogut estudiar amb suport de la família, no com jo. És probable que això expliqui per què *rapejo* en alguns temes: és la manera més dura que tinc per expressar-me.” Recorda que a casa seva s’escoltava molt Los Panchos, també Gloria Estefan, i que un dia hi va arribar un disc de Tracy Chapman. Tot això ha influït en la seva “fusió”, plasmada en cançons esplèndides com ara *Demonios*, *Acepto*, *Desfeta* i *Luz*.

Avui, Paula Grande presentarà el disc a l’Ateneu de Celrà (19 h), amb el trio que completen Moliner i el bateria Andreu Moreno. El 3 de juny actuarà a l’Hospitalet de Llobregat i l’11 de juny a Lleida, dins del Curteircuit. El 3 de juliol serà a Vilademuls (Rcòndit) i el 27 d’agost visitarà l’Alguer. ■

Críticateatre

Jordi Bordes

Ambiciosa aventura

Les històries naturals

Companyia: Lazzigags
Autoria: Joan Perucho
Dijous 26 de maig (fins al 3 de juny) al Teatre Condal

La companyia Lazzigags s’ha atrevit a adaptar un conte fantàstic de Joan Perucho, amb la guerra carlina de fons i l’ombra d’un amor desgraciat d’un vampir. La complicitat de Marc Sambola ha permès posar-hi música, que va de l’èpica de lluites al descobert al rap més còmic del general, mig posseït pel dimoni. És una posada en escena ambiciosa d’una aventura que respira millor per a un pú-

blic preadolescent. El repartiment juga molt bé els seus trumfos.

En la convulsa Catalunya del 1840, amb baralles per quin és el monarca

La peripècia mana massa; les cançons donen color sense encallar l’acció

ideal per al progrés i el desenvolupament de la societat catalana de l’època, la novel·la del 1960 de Joan Perucho posa un vampir a Pratdip. El perso-

natge combrega amb el romanticisme de l’època (tot és urgent i s’ha de viure amb intensitat) i es combat la raó amb la fe i les creences de llegendes. Antoni de Montpalau viu la contradicció dramàtica en aquesta situació, al costat de la seva cosina (una antagonista mordaça) i la jove i tendra Agnès d’Urpí.

En la peça falten girs (metateatral o no) que dotin de major complexitat els personatges. Ara, mana massa la peripècia, que complementen amb una cançó que, això sí, aporta color sense encallar l’acció: la trama avança també a través de bala-

Un detall de ‘Les històries naturals’, que es representen de dilluns a divendres al Teatre Condal ■ JÚLIA CORTINA

des romàntiques i amb un espai prou enginyós, amb un element que va transformant-se de carruatge i llit a cofre de secrets. Es reforça amb projeccions d’il·lustracions prou aparents i una petita tarima per refermar l’èpica de les lluites. Egos Teatre va jugar amb *Rudiggore* o *la nissaga maleïda* des de la comèdia més cafre, deixant l’aventura i el misteri en segon pla. Com a *La monja enterrada en vida*, la clau de *grand guignol* li aportaria una mirada desinhibida i contemporània i s’estalviaria haver de dependre de les claus d’una *road movie* plana. ■